

Sandra Kļaviņš un viņas dzīvesbiedrs Adriano Carlesi ir nākuši ar iniciatīvu iedibināt stipendijas fondu skolas talantīgākajiem skolēniem amatu priekšmetos. Stipendija veltīta Sandras Kļaviņš mammas Dzidras Cekuliņš, kura savas dzīves laikā organizēja atbalstu un arī pati atbalstīja Makašānu skolas bērnus un jauniešus.
Dzidra piedzima Liepājā 1927.gada 14.aprīlī. Vecāki Anna Priede un Toms Puleks. Brālis Ernests dzimis, kas bija dažus gadus vecāks, brīvprātīgi devās Latviešu leģionā un krita 1944.gada 11.jūlijā Krievijā netālu no Latvijas robežas.
Dzidrai bērnība pagāja Karostā, kur tēvs strādāja Latvijas armijas intendantūrā. Tai laikā Liepāja bija kara pilsēta, kur atradās daļa no Latvijas armijas. Tur viņa pabeidza ceturto pamatskolas klasi, bet 1939.gadā bija no Karostas jāizvācas, jo ienāca sarkanā armija. Ģimene pārcēlās uz Jelgavu. Šajā laikā Dzidra saslima un slimības dēļ nokavēja veselu skolas gadu.
1941.gadā ienāca vācieši, un viņa ar vecākiem pārcēlās atpakaļ uz Liepāju, kur pabeidza divas klases ģimnāzijā. Brīvajā laikā nodarbojās ar sportu, spēlēja basketbolu. Nemiera sekas veicināja izceļošanu, un 1944.gada 11.oktobrī Dzidra ar kuģi atstāja Latviju un nonāca Frankenbergā, Saksijā, kur ģimenei piešķīra istabiņu bēniņos. Tur bija jāstrādā fabrikā. Tālāk bēgļu gaitas aizveda līdz Eslingenai, kur viņa pabeidza ģimnāziju. Tur arī sāka nodarboties ar ādas apstrādi, aušanu, šūšanu, tautas dejām un spēlēja teātri. Tā pagāja dzidras jaunības gadi.
1949.gadā sākās izceļošana, un jūlijā Dzidra iekuģoja Austrālijā, bet gadu vēlāk no Vācijas atbrauca viņas vecāki. Tanī pašā gadā Dzidra salaulājās ar Georgu Hodacki, ar kuru bija iepazinusies Eslingenā, un gadu vēlāk 1950.gada 3.oktobrī Benallā piedzima viņu pirmā meita

Daina. Nonākot Melburnā, Dzidra dažādos amatos strādāja Repatriation slimnīcā.

Ģimene kuplinājās 1958.gada 30.jūnijā, kad piedzima otrā meita Sandra. Dzidra diemžēl atkal slimoja ar tuberkulozi, tomēr dzīve ritēja tālāk, bet 1971.gada mira Georgs. Dzidra tad iepazinās ar Egilu Cekuliņu un 1973.gada septembrī viņi salaulājās. Egils dziedāja Daugavas Vannagu dubultkvartetā “Kursa”, un Dzidra kļuva ne tikai par aktīvu “Kursas meiteni”, bet arī pašaizliedzīgi strādāja Daugavas vanagu amatos.
Dzidra saņēmusi vairākus apbalvojumus:
1978. – Austrālijas valdes apbalvojumu;
1985. – Daugavas Vanagu Centrālās Valdes atzinības rakstu;
1989. – Daugavas Vanagu zelta nozīmi.

Dzidra un Egils vairākas reizes brauca uz Kvīnslandas Zelta Krastu ar nolūku tur pārvākties, bet tas neīstenojās, jo Egils nomira 190.gadā. 1993.gadā Dzidra tomēr viņa pati pārvācās uz Kvīnslandi, kur tad dzīvoja abas meitas ar ģimenēm. Studējot Brisbenas Universitātē, mazmeita Lani, dzīvoja kopā ar Dzidru no 1994. līdz 1999.gadam. 2000.gadā Dzidra ievācās Melburnas Latviešu ciemā, un šeit pavadīja 15 priecīgus un aktīvus gadus. Šinī periodā īpaši lielu laimi viņai nesa draudzība ar Artūru Kenni līdz pat tam brīdim, kad viņš 2016.gadā aizgāja aizsaulē. Kopš Latvijas atbrīvošanas 1990.gadā, Dzidra regulāri brauca uz Latviju gan personīgu, gan Daugavas vanagu iemeslu dēļ, gan Daugavas Vanagu uzdevumos. Viņai bija prieks, ka savā pēdējā dzīves gadā viņa paspēja apbraukāt savu dzimto zemi kopā ar meitu Sandru un viņas dzīves biedru Adriano, un izbaudīt tās skaistumu.